

ROSE

Karen

Sterf
voor mij

De Fontein

Proloog

Philadelphia, zaterdag 6 januari

Het eerste wat Warren Keyes opviel, was de geur. Ammoniak, ontsmettingsmiddel... en nog iets anders. Wat nog meer? *Doe je ogen open, Keyes.* Hij hoorde zijn eigen stem in zijn hoofd galmen en probeerde zijn ogen te openen. Zwaar. Zijn oogleden waren zo zwaar, maar hij spande zich in om zijn ogen open te doen. Het was donker. Nee. Er was een beetje licht. Warren knipperde een keer met zijn ogen, toen nog eens wat heftiger, tot hij een flinkerend licht zag.

Het was een fakkel aan de muur. Zijn hart begon te bonzen in zijn borst. De muur was van steen. *Ik ben in een grot.* Zijn hartslag ging veel te snel. *Wat is dit, verdomme?* Hij kwam met een ruk naar voren, en een withete pijn brandde door zijn armen omlaag naar zijn rug. Hijgend liet hij zich achterovervallen. Hij viel tegen een plat vlak dat hard aanvoelde.

Hij was vastgebonden. *O, God.* Zijn handen en voeten waren vastgebonden. En hij was naakt. *In de val.* De angst kroop omhoog in zijn buik en klauwde aan zijn ingewanden. Hij kronkelde als een wild dier en zakte hijgend weer terug, en hij proefde het ontsmettingsmiddel toen hij de lucht naar binnen zoog. Ontsmettingsmiddel en...

Zijn adem stakte toen hij de geur onder het ontsmettingsmiddel herkende. Iets dood. Iets rottend. *Er is hier iets doodgegaan.* Hij deed zijn ogen dicht en probeerde uit alle macht niet in paniek te raken. *Dit is niet echt. Het is een droom, een nachtmerrie. Zo meteen word ik wakker.*

Maar hij droomde niet. Dit, wat het ook was, was echt. Hij lag gestrekt tegen een enigszins schuinstaande plank. Zijn polsen waren aan elkaar gebonden, zijn armen boven zijn hoofd getrokken. *Waarom?* Hij probeerde na te denken, het zich te herinneren. Er was iets... een beeld in zijn hoofd, maar hij kon er net niet bij. Hij spande zich in om de herinnering boven te halen en besepte dat hij hoofdpijn had; hij grimaste

toen hij van pijn zwarte vlekjes voor zijn ogen zag dansen. God, het leek wel een heel erge kater. Maar hij had niet gedronken. Toch?

Koffie. Hij herinnerde zich dat hij koffie had gedronken, met zijn handen om de mok om ze te warmen. Hij had het koud gehad. Hij had buiten gestaan. *Gerend.* Waarom had hij gerend? Hij draaide zijn polsen, voelde zijn geschaafde huid branden, strekte zijn vingers tot zijn vingertoppen touw raakten.

‘Dus je bent eindelijk wakker.’

De stem kwam van achter hem vandaan, en hij rekte zijn nek uit en probeerde achterom te kijken. Toen herinnerde hij het zich en nam de druk op zijn borstkas een klein beetje af. Het was een film. *Ik ben acteur en we waren een film aan het maken.* Een historische documentaire. Hij had rondgerend met... met wat? Hij trok een gezicht toen het hem te binnen schoot. *Met een zwaard, dat was het.* Hij had een middeleeuws kostuum gedragen, dat van een ridder, met een helm en een schild... zelfs een maliënkolder, lieve hemel. De hele scène stond hem nu weer voor ogen. Hij had zich omgekleed, zelfs zijn ondergoed uitgetrokken en verwisseld voor een stuk kriebelende, vormeloze jute dat zijn kruis had geïrriteerd. Hij had een zwaard gehad, waarmee hij, schreeuwend uit volle borst, door de bossen bij de studio van Munch had gerend. Hij had zich enorm opgelaten gevoeld, maar hij had dat allemaal gedaan omdat het in dat stomme script stond.

Maar dit – hij rukte nog eens vergeefs aan de touwen – *stond niét in het script.*

‘Munch.’ Warrens stem klonk dik en zijn droge keel voelde rauw. ‘Wat moet dit voorstellen?’

Ed Munch verscheen links van hem. ‘Ik dacht al dat je nooit meer wakker zou worden.’

Warren knipperde met zijn ogen toen het vage schijnsel van de fakkel over het gezicht van de man flakkerde. Zijn hart stond even stil. Munch was veranderd. Eerder was hij oud geweest, met gebogen schouders, grijs haar en een snor. Warren slikte en ademde oppervlakkig. Nu stond Munch rechtop. Zijn snor was weg. En zijn haar ook; zijn hoofd was glanzend kaalgeschoren.

Munch is niet oud. De angst kronkelde in zijn ingewanden, kolkend en ziedend. Hij zou vijfhonderd dollar krijgen voor de documentaire. Contant, als hij op die dag zou komen. Warren was er argwanend over

geweest, want het was nogal veel geld voor een historische documentaire die, als hij geluk had, alleen op PBS zou worden uitgezonden. Maar hij was akkoord gegaan. Eén vreemde oude man was geen bedreiging.

Maar Munch is niet oud. Er kwam gal omhoog in zijn keel. *Wat heb ik gedaan?* En vlak achter die vraag aan kwam de volgende, veel angst-aanjagender: *Wat gaat hij met mij doen?*

‘Wie ben jij?’ kraakte Warren, en Munch hield een fles water tegen zijn lippen. Warren trok zijn hoofd terug, maar Munch greep zijn kin met verrassend veel kracht vast. Toen de man zijn donkere ogen samenknep, verstijfde Warren van angst.

‘Het is alleen maar water deze keer,’ zei Munch knarsetandend. ‘Drinken.’

Warren spuugde zijn mondvul water in het gezicht van de kale man en zette zich schrap toen Munch zijn vuist hief. Maar de vuist zakte weer en Munch haalde zijn schouders op.

‘Je drinkt uiteindelijk toch wel. Je keel moet goed gesmeerd zijn.’

Warren likte langs zijn lippen. ‘Waarvoor?’

Munch verdween weer achter hem en Warren hoorde iets rollen. Een videocamera, zag hij toen Munch het ding langs hem heen reed en op twee meter afstand neerzette. De camera was op zijn gezicht gericht. ‘Waarvoor?’ herhaalde Warren op luidere toon.

Munch tuurde door de lens en stapte achteruit. ‘Omdat je moet schreeuwen.’ Hij trok een wenkbrauw op, terwijl de rest van zijn gezicht geheel uitdrukingsloos bleef. Het zag er surrealistisch uit. ‘Ze hebben allemaal geschreeuwd. Dat zul jij ook doen.’

Het afgrijzen borrelde op, en Warren onderdrukte het uit alle macht. *Kalm blijven. Wees aardig tegen hem, dan klets je je hier misschien wel uit.* Hij dwong zijn lippen te krullen in een glimlach. ‘Luister, Munch, laat me gaan, dan staan we quitte. Je mag zelfs de zwaardscènes houden die ik al heb gedaan, gratis.’

Munch keek hem alleen maar aan, nog altijd met dat uitgestreken gezicht. ‘Ik was toch al niet van plan je te betalen.’ Hij verdween weer en kwam even later terug met nog een videocamera op wieltjes.

Warren herinnerde zich de koffie, en hoe Munch erop had aangedrongen dat hij die moest opdrinken. *Alleen maar water deze keer.* De woede borrelde als een geiser in hem op en verdrong even de angst. ‘Je hebt me gedrogeerd,’ siste hij, en hij vulde zijn longen met lucht. ‘Help!’

Wie dan ook!' schreeuwde hij zo hard hij kon, maar het hese geluid dat uit zijn keel kwam, klonk zielig en nutteloos.

Munch zei niets en hing alleen een derde camera aan een hengel op, zodat die omlaag wees. Elke beweging was methodisch en precies. Ongehaast. Onbezorgd. Zonder vrees.

En toen wist Warren dat niemand hem kon horen. De hete woede sijpelde weg en liet alleen angst achter, koud en absoluut. Warrens stem trilde. Er moest iets zijn... een uitweg. Iets wat hij kon zeggen. Doen. Aanbieden. Smeken. Hij zou smeken. 'Alsjeblieft, Munch, ik doe alles...' Zijn stem stierf weg terwijl de woorden van Munch weer door zijn hoofd spookten.

Ze hebben allemaal geschreeuwd. Ed Munch. Warrens borst verkrampde en de wanhoop bemoeilijkte hem het ademen. 'Munch is niet je echte naam. Edvard Munch, de kunstenaar.' Er schoot een beeld door zijn hoofd van het schilderij van een angstaanjagende figuur met zijn handen tegen zijn gezicht gedrukt. 'De Schreeuw.'

'Eigenlijk spreek je het uit als "Moenk" en niet als "Munch", maar dat doet iedereen altijd fout. Niemand let op details,' voegde de man er walgend aan toe.

Details. De man had het eerder ook al steeds over de details gehad, en hij had gefronst toen Warren protesteerde tegen het kriebelende ondergoed. Het zwaard was ook echt geweest. *Ik had het op die klootzak moeten gebruiken toen ik de kans had.* 'Authenticiteit,' mompelde Warren, herhalend wat hij had opgevat als het gezwets van een ouwe gek.

Munch knikte. 'Nu begrijp je het.'

'Wat ga je doen?' Zijn stem klonk spookachtig rustig.

'Dat merk je gauw genoeg.'

Warren had moeite met ademhalen. 'Alsjeblieft. Alsjeblíéft, ik doe alles wat je wilt, maar laat me gaan.'

Munch zweeg. Hij duwde een karretje met een televisie erop een stukje voorbij de camera aan zijn voeten en controleerde met kalme precisie of alle camera's juist stonden afgesteld.

'Dit kun je niet zomaar ongestraft doen,' zei Warren wanhopig, en hij trok aan de touwen, worstelde tot zijn polsen brandden en zijn armgewrichten pijn deden. De touwen waren dik en de knopen gaven niet mee. Hij zou zichzelf niet kunnen bevrijden.

'Dat zeiden alle anderen ook. Maar tot nu toe is het wel zo, en dat zal ook zo blijven.'

Anderen. Er waren nog anderen geweest. De geur van de dood hing om hem heen en bespote hem. Er waren hier al anderen gestorven. Hij zou hier ook sterven. Van ergens diep binnen in hem stak de moed de kop op. Hij stak zijn kin omhoog. 'Mijn vrienden komen me heus wel zoeken. Ik heb mijn verloofde verteld dat ik een afspraak met je had.'

Munch was klaar met de camera's en draaide zich om. In zijn ogen lag een minachtende blik, waaruit duidelijk sprak dat hij wist dat dit een laatste, wanhopige blufpoging was. 'Nee, dat heb je niet. Je hebt je verloofde verteld dat je met een vriend had afgesproken om hem te helpen zijn tekst te leren. Dat vertelde je me vanmiddag toen we elkaar ontmoetten. Je zei dat je het geld van deze opdracht zou gebruiken om een cadeau voor haar verjaardag te kopen. Je wilde dat het een verrassing was. Daarom, en om je tatoeage, heb ik jou gekozen.' Hij trok één schouder op. 'Bovendien past het kostuum je. Maliënkolders passen lang niet iedereen. Dus niemand komt je zoeken. En als ze al komen, dan zullen ze je toch nooit vinden. Accepteer het maar: je bent van mij.'

Alles in hem werd doodstil. Het was waar. Hij had Munch verteld dat hij het geld wilde gebruiken voor een verrassing voor Sherry. Niemand wist waar hij was. Niemand zou hem komen redden. Hij dacht aan Sherry, aan zijn vader en moeder, aan iedereen om wie hij gaf. Ze zouden zich wel afvragen waar hij was. Er kwam een snik omhoog in zijn keel. 'Klootzak,' fluisterde hij, 'ik haat je.'

Eén kant van Munch' mond kwam omhoog, maar zijn ogen lichtten op. Hij vermaakte zich en dat was nog veel angstaanjagender dan zijn glimlach. 'Dat zeiden de anderen ook.' Hij duwde de waterfles weer tegen Warrens lippen en kneep zijn neus dicht tot hij snakte naar adem. Warren verzette zich hevig, maar Munch goot het water door zijn keel. 'En nu, meneer Keyes, gaan we beginnen. Vergeet niet te schreeuwen.'

I

Philadelphia, zondag 14 januari, 10:25 uur

Rechercheur Vito Ciccotelli stapte nog naschuddend uit zijn pick-up. De slecht onderhouden oude zandweg die naar de plaats delict leidde had zijn toch al opstandige maag nog meer van streek gemaakt. Hij haalde eens diep adem, maar had daar ogenblikkelijk spijt van. Zelfs na veertien jaar bij de politie was de geur van de dood nog altijd een smerige en onwelkome verrassing.

‘Mijn schokbrekers kan ik wel afschrijven, verdomme.’ Nick Lawrence grimaste en sloeg het portier van zijn bescheiden sedan dicht. ‘Shit.’ Met het zangerige accent uit zijn geboortestaat Carolina wist hij het woord tot vier lettergrepen te rekken.

Twee agenten in uniform stonden – met zakdoeken tegen hun gezicht gedrukt – omlaag te staren in een gat halverwege een met sneeuw bedekte akker. In het gat zat een vrouw, en haar kruin was nog net zichtbaar. ‘Ik geloof dat TR het lijk al heeft blootgelegd,’ zei Vito droog.

‘Denk je?’ Nick bukte zich en propte zijn broekspijpen in zijn altijd keurig gepoetste cowboylaarzen. ‘Nou, Chick, laten we dan maar eens gaan kijken.’

‘Even wachten.’ Vito graaide achter zijn stoel naar zijn snowboots en grimaste toen een doorn diep in zijn duim stak. ‘Verdomme.’ Hij zoog op het wondje en schoof het boeket rozen voorzichtig opzij om zijn laarzen te kunnen pakken. Vanuit zijn ooghoeken zag hij Nicks blik betrekken. Maar zijn partner zei niets.

‘Het is twee jaar geleden. Vandaag,’ voegde Vito er bitter aan toe. ‘Wat vliegt de tijd.’

Nick sprak zachtjes. ‘Ze zeggen ook dat hij alle wonden heelt.’

En Nick had gelijk. Twee jaar hadden het ergste van Vito’s verdriet afgesleten. ‘Ik ga vanmiddag naar het kerkhof.’

‘Wil je dat ik meega?’

‘Nee, bedankt.’ Vito trok zijn laarzen aan. ‘Laten we maar eens gaan kijken wat ze hebben gevonden.’

In de zes jaar dat hij nu als rechercheur bij Moordzaken werkte, had Vito geleerd dat eenvoudige moorden niet bestonden; alleen maar moeilijke – zij het in verschillende gradaties. Zodra hij op de besneeuwde akker stond, aan de rand van het graf dat de technische recherche net had blootgelegd, wist hij dat dit een van de moeilijkere zou worden.

Noch Vito, noch Nick zei iets terwijl ze het slachtoffer bekeken, dat hier altijd verborgen had kunnen blijven als er niet een oude man met een metaaldetector was langsgekomen. De rozen, het kerkhof, alles verdween naar de achtergrond terwijl Vito zich richtte op de dode in het graf. Hij maakte zijn blik los van haar handen en verplaatste die naar wat er van haar gezicht over was.

De vrouw was klein geweest, één meter vijfenzestig of zeventig, en zo te zien jong. Kort donker haar omlijstte een gezicht dat te ver ontbonden was om gemakkelijk te kunnen identificeren, en Vito vroeg zich af hoe lang ze hier al lag. Hij vroeg zich af of iemand haar had gemist. Of iemand nog altijd wachtte tot ze weer thuiskwam.

Hij voelde het bekende medelijden en verdriet, maar hij zette het van zich af, samen met alle andere dingen die hij wilde vergeten. Nu moest hij zich concentreren op het lijk, het bewijs. Later zouden hij en Nick over de vrouw nadenken; wie ze was geweest en wie ze had gekend. Alles om de zieke smeerlap te pakken die haar naakte lichaam had laten wegrotten in een anoniem graf op een akker, die haar zelfs na haar dood nog had geschonden. Medelijden maakte plaats voor woede toen Vito's blik terugkeerde naar de handen van het slachtoffer.

‘Hij heeft haar in die houding neergelegd,’ mompelde Nick naast hem, en in die zachte woorden hoorde Vito dezelfde woede die hij ook voelde. ‘Het is verdomme geen toeval dat ze zo ligt.’

Dat klopte inderdaad. Haar handen waren tegen elkaar aan gedrukt, tussen haar borsten, met haar vingertoppen naar haar kin gericht. ‘Permanent in gebed gevouwen,’ zei Vito grimmig.

‘Een godsdienstwaaninnige?’ peinsde Nick.

‘God, ik hoop het niet.’ Er trok een tintelend voor gevoel langs zijn ruggengraat. ‘Godsdienstwaaninnigen houden het meestal niet bij één. Dan zouden er nog meer kunnen zijn.’

‘Misschien.’ Nick hurkte om in het graf te kijken, dat ongeveer een meter diep was. ‘Hoe worden haar handen in die positie gehouden, Jen?’

Brigadier Jen McFain van de technische recherche keek op. Ze had een veiligheidsbril op haar neus en een masker voor haar neus en mond. ‘Draad,’ zei ze. ‘Het lijkt op staaldraad, maar dan fijner. Het is om haar vingers gewonden. Je ziet het wel beter als de lijkschouwer haar heeft opgeknapt.’

Vito fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zulk dun draad lijkt me niet genoeg om door de sensor van een metaaldetector te worden opgepikt, vooral niet onder een dikke laag aarde.’

‘Je hebt gelijk, dat is het ook niet geweest. Dat hebben we te danken aan de stangen die de dader onder de armen van het slachtoffer had aangebracht.’ Jen trok haar gehandschoende vinger langs de onderkant van haar arm, tot aan haar pols. ‘Ze zijn dun en buigzaam, maar met voldoende massa om door een metaaldetector te worden opgepikt. Zo heeft hij haar armen in die positie gefixeerd.’

Vito schudde zijn hoofd. ‘Waarom?’ vroeg hij.

Jen haalde haar schouders op. ‘Misschien komen we meer te weten van het lijk zelf. Ik heb nog niet veel uit het graf kunnen afleiden. Behalve...’ ze klom behendig uit het gat. ‘De oude man had met een tuinschep een arm van haar blootgelegd. Hij is nog best kwiek, maar zelfs ik zou in deze tijd van het jaar met een tuinschep niet zo diep zijn gekomen.’

Nick keek in het graf. ‘De grond was dus niet bevroren.’

Jen knikte. ‘Precies. Zodra hij die arm zag, hield hij op met graven en belde het alarmnummer. Toen wij hier aankwamen, zijn we verder gaan graven. De grafaarde was gemakkelijk weg te scheppen, tot we bij de wand van het graf aankwamen, want daar was het keihard. Kijk maar naar die hoeken. Ze lijken wel met een winkelhaak te zijn gemaakt, en ze zijn stijf bevroren.’

Vito kreeg een wee gevoel in zijn buik. ‘Hij heeft dat graf gegraven voordat de grond bevroor. Hij had dit dus al een aardig tijdje van tevoren voorbereid.’

Nick keek fronsend omlaag. ‘En niemand heeft dat gapende gat opgemerkt?’

‘Misschien had de dader het met iets afgedekt,’ opperde Jen. ‘Bovendien denk ik niet dat de grafaarde van deze akker komt. Ik zal wat tests doen. Dat is alles wat ik nu heb; ik kan niets meer doen tot de lijkschouwer hier is.’

‘Bedankt, Jen,’ antwoordde Vito. ‘Laten we maar eens met de eigenaar van de grond gaan praten,’ zei hij tegen Nick.

Harlan Winchester was een jaar of zeventig, maar zijn ogen waren helder en scherp. Hij had op de achterbank van de politiewagen zitten wachten en was uitgestapt toen hij hen zag aankomen. ‘Ik zal jullie rechercheurs wel hetzelfde moeten vertellen als wat ik al aan de agenten heb verteld, zeker?’

Vito knikte meelevend. ‘Ik vrees van wel. Ik ben rechercheur Cicco-telli en dit is mijn partner, rechercheur Lawrence. Kunt u ons vertellen wat er precies gebeurd is?’

‘Joh, ik wilde die stomme metaaldetector niet eens hebben. Het was een cadeautje van mijn vrouw. Ze vindt dat ik veel te weinig beweging krijg sinds mijn pensioen.’

‘Dus u bent vanmorgen een eindje gaan wandelen?’ spoorde Vito hem aan, en Winchester fronste zijn wenkbrauwen.

“Harlan P. Winchester,” zei hij met een hoge, nasale stem, “je zit al tien jaar in die klotestoel. Hijs je ouwe kont er eens uit en ga wandelen.” Dus dat deed ik, want ik had geen zin meer in haar gezeur. Ik dacht dat ik misschien iets interessants zou vinden, waardoor Ginny erover zou ophouden. Maar... ik had nooit verwacht dat ik een méns zou vinden.’

‘Was het lijk het eerste dat u met uw metaaldetector vond?’ vroeg Nick.

‘Ja.’ Hij trok zijn mond in een grimas. ‘Ik heb mijn schep gepakt. Toen pas dacht ik eraan hoe hard de grond zou zijn. Ik verwachtte niet dat ik door de bovenlaag heen zou komen, laat staan dat ik diep zou kunnen graven. Ik gooide de schep al bijna meteen weer aan de kant, maar ik was pas een kwartier weg, en Ginny zou weer gaan zeuren als ik nu alweer naar huis kwam. Dus begon ik te graven.’ Hij deed zijn ogen dicht, slikte moeizaam, en zijn bravoure verdween als sneeuw voor de zon. ‘Mijn schep... raakte haar arm. Dus ben ik gestopt met graven en heb het alarmnummer gebeld.’

‘Kunt u ons wat meer over dit stuk land vertellen?’ vroeg Vito. ‘Wie heeft er toegang toe?’

‘Iedereen met een terreinwagen, zou ik zeggen. Je kunt deze akker vanaf de snelweg niet zien, en het weggetje dat naar de hoofdweg leidt is niet eens verhard.’

Vito knikte, blij dat hij met zijn pick-up was gekomen in plaats van met zijn Mustang, die veilig naast zijn motor in de garage stond. ‘Het is inderdaad een ruig pad. Hoe bent u hier gekomen?’

‘Vandaag ben ik komen lopen.’ Hij wees naar de bomen, waar voetsporen tussen vandaan kwamen. ‘Maar ik ben hier voor het eerst. We zijn hier pas een maand geleden komen wonen. Dit land was van mijn tante,’ legde hij uit. ‘Toen ze overleed, liet ze het aan mij na.’

‘En kwam uw tante vaak op deze akker?’

‘Dat denk ik niet. Ze was een kluzenaar, ging nooit het huis uit. Dat is alles wat ik weet.’

‘U hebt ons heel goed geholpen, meneer. Dank u wel,’ zei Vito.

Winchester liet zijn schouders zakken. ‘Kan ik dan nu naar huis?’

‘Jazeker. Een van de agenten brengt u wel even.’

Winchester stapte in de politiewagen, en die passeerde even later een grijze Volvo. De Volvo parkeerde achter Nicks sedan. Een slanke vrouw van halverwege de vijftig stapte uit en kwam de akker op. Lijk-schouwer Katherine Bauer was er. Het was tijd om het lijk te bekijken.

Vito liep naar het graf toe, maar Nick bleef staan. Hij keek naar Winchester's metaaldetector, die in de bus van TR stond. ‘We moeten de rest van de akker ook controleren, Chick.’

‘Je denkt dat er nog meer liggen.’

‘Ik vind dat we niet kunnen vertrekken voor we het zeker weten.’

Er liep weer een huivering over Vito's rug. In zijn hart wist hij al wat ze zouden vinden. ‘Je hebt gelijk. Laten we maar gaan kijken wat er nog meer ligt.’

Zondag 14 januari, 10:30 uur

‘Heeft iedereen z'n ogen dicht?’ Sophie Johannsen keek in het donker fronsend naar haar studenten. ‘Bruce, je gluurt,’ zei ze streng.

‘Ik gluur niet,’ morde hij. ‘En bovendien is het toch te donker om iets te kunnen zien.’

‘Schiet op,’ zei Marta ongeduldig. ‘Doe het licht aan.’

Sophie knipte het licht aan, genietend van het moment. ‘Ik presenteer... de Grote Zaal.’

Even zei niemand iets. Toen floot Spandan, een geluid dat zes meter boven hun hoofd tegen het plafond weerkaatste.

Bruce' gezicht klaarde op. Hij grijnsde. 'Je hebt het voor elkaar. Het is eindelijk af.'

Marta's kaak verstrakte. 'Mooi.'

Sophie knipperde met haar ogen bij de gespannen toon van de jongere vrouw, maar voordat ze iets kon zeggen, klonk het zachte gezoem van de rolstoel van John, die langs haar heen reed om naar de andere muur te kijken. 'En dit heb je allemaal in je eentje gedaan,' mompelde hij, rondkijkend op zijn eigen, rustige manier. 'Ongelooflijk.'

Sophie schudde haar hoofd. 'Helemaal niet in mijn eentje. Jullie hebben allemaal geholpen, met het schoonmaken van zwaarden en harnassen en het indelen van de zwaarddisplay. Dit is een groepsprestatie.'

Vorige herfst waren alle vijftien leden van haar seminar over wapens en oorlogstuig enthousiast aan de slag gegaan als vrijwilliger bij het Albright Historisch Museum, waar Sophie haar dagen doorbracht. Nu waren alleen deze trouwe vier nog over. Ze hadden hun vrije tijd erin gestoken, waren er elke zondag geweest, maandenlang. Ze verdienden er studiepunten mee, maar voor hen ging het vooral om de kans de middeleeuwse schatten aan te raken die hun jaargenoten alleen achter glas mochten bewonderen.

Sophie begreep hun fascinatie. Ze wist ook dat het vasthouden van een vijftiende-eeuws zwaard in een steriel museum maar een slap af-treksel was van de spanning zelf een zwaard op te graven, het zand eraf te vegen en een schat bloot te leggen die niemand in vijfhonderd jaar tijd had gezien. Een halfjaar geleden, als archeoloog in Zuid-Frankrijk, had ze geleefd voor die spanning en was ze iedere morgen wakker geworden met de vraag welke schatten ze die dag weer zou opgraven. Nu, als hoofdcurator van het Albright Museum, kon ze alleen de schatten aanraken die door anderen waren opgegraven. Ze aanraken, ervoor zorgen, zou voorlopig genoeg moeten zijn.

En hoe moeilijk het ook was geweest om de Franse opgraving en haar dromen achter te laten, telkens als ze in het verzorgingshuis aan het bed van haar grootmoeder zat, wist Sophie dat ze de juiste keus had gemaakt.

En momenten zoals dit, als ze de trots op de gezichten van haar studenten zag, maakten haar keus ook gemakkelijker te dragen. Sophie, eveneens vervuld van trots, bewonderde wat ze hadden bereikt. De nieu-

we Grote Zaal, groot genoeg voor groepen van dertig mensen of meer, was een spectaculaire ruimte geworden. Tegen de muur stonden drie harnassen in de houding onder een display van honderd zwaarden, die in een kruiselings patroon waren opgehangen. Strijdbanieren hingen aan de linkermuur, en aan de rechter had ze het Houarneau-wandtapijt opgehangen, een van de parels van de collectie die Theodore Albright tijdens zijn briljante archeologische carrière had verzameld.

Staannd voor het tapijt nam Sophie even de tijd om ernaar te kijken. Het Houarneau-wandtapijt uit de twaalfde eeuw, net als alle andere schatten in de Albright-verzameling, benam haar telkens weer de adem. ‘Wauw,’ mompelde ze.

“Wauw?” Bruce schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Dr. J, jij zou toch een beter woord moeten kunnen verzinnen, in een stuk of twaalf talen.’

‘Tien maar,’ corrigeerde ze hem, en ze zag hem zijn ogen ten hemel slaan. Voor Sophie was het leren van talen altijd een praktisch genoeg geweest. De beheersing van oude talen hielp bij haar onderzoek, maar ze hield ook van het vloeiende ritme en de nuance van de woorden zelf. Ze had weinig kans gehad haar vaardigheden te gebruiken sinds ze weer thuis was, en ze miste het.

Dus, nog altijd opstarend naar het tapijt, liet ze zichzelf even gaan. ‘*C’est incroyable.*’ Het Frans stroomde door haar geest als een welkome melodie, en dat was geen verrassing. Op een paar korte bezoeken aan Philadelphia na, had Sophie vijftien jaar in Frankrijk gewoond. Andere talen kostten meer inspanning, maar haar geest vond de woorden nog steeds met gemak. Grieks, Duits, Russisch... Ze plukte de woorden eruit als bloemen van een weiland. *Katapliktikos. Hat was. O moy bog.*

Marta trok haar wenkbrauw op. ‘En dat alles betekent?’

Sophie glimlachte breed. ‘Eigenlijk... wauw.’ Ze keek nog eens tevreden om zich heen. ‘Het was een grote hit bij de toergroepen.’ Haar glimlach vervaagde. Alleen al de gedachte aan de rondleidingen, en vooral het géven ervan, zoog het genoeg meteen uit haar dag.

John draaide zijn stoel bij zodat hij kon opkijken naar de zwaarden. ‘Je hebt het wel snel voor elkaar gekregen.’

Ze zette de onplezierige rondleidingen uit haar hoofd. ‘Dankzij Bruce’ computermodel. Daarmee konden we zien waar de steunen moesten komen, en zodra die er zaten, was het ophangen van de zwaarden een peulenschil. Het ziet er even authentiek uit als elke andere wapenschouw

die ik ooit in kastelen heb gezien.’ Ze glimlachte waarderend naar Bruce. ‘Dank je.’

Bruce straalde. ‘En die panelen? Ik dacht dat je de muren wilde schilderen.’

Haar glimlach verflauwde weer. ‘Daar is anders over besloten. Ted Albright wilde het zo. Volgens hem maakt hout de zaal authentieker en lijkt het minder op een museum.’

‘Hij had gelijk,’ zei Marta met strakgespannen lippen. ‘Dit is beter.’

‘Ja, misschien wel, maar daarmee heeft hij wel mijn hele budget voor dit jaar opgeslorpt,’ zei Sophie geërgerd. ‘Ik had een lijst van nieuwe aankopen, die ik me nu niet meer kan veroorloven. We hadden niet eens meer geld om iemand in te huren voor het monteren van die panelen.’ Ze keek naar haar gehavende handen, vol krasjes en schrammen. ‘Terwijl jullie allemaal thuis lagen uit te slapen tot twaalf uur ’s middags en je volpropten met klikjes kalkoen, was ik hier elke dag met Ted Albright om al die panelen op te hangen. God, wat een nachtmerrie. Weten jullie wel hoe hoog die muren zijn?’

Het hele paneeldebacle had geleid tot de zoveelste ruzie met Ted Albright ‘de Derde’. Ted was de enige kleinzoon van de grote archeoloog, waardoor hij nu helaas de enige eigenaar was van de Albright-collectie. Hij was ook de eigenaar van het museum, en daardoor helaas Sophies baas. Ze betreurde de dag dat ze ooit had gehoord van Ted Albright met zijn circusaanpak van het runnen van een museum. Tot er een vacature vrijkwam in een ander museum, moest ze het echter met deze baan doen.

Marta draaide zich om en keek haar aan met een kille en teleurgestelde blik. ‘Twee weken alleen met Ted Albright doorbrengen lijkt me niet zo’n opgave. Hij is een aantrekkelijke man,’ voegde ze er bijtend aan toe. ‘Ik sta ervan te kijken dat jullie nog aan werken toegekomen zijn.’

Er viel een onbehaaglijke stilte terwijl Sophie geschokt naar de jonge vrouw staarde die ze vier maanden als mentor had bijgestaan. *Het zal toch niet wéér gebeuren?* Maar het gebeurde wel.

De jongens keken elkaar behoedzaam en verward aan, maar Sophie wist precies wat Marta bedoelde, precies wat ze had gehoord. En nu begreep ze ook de teleurstelling die ze in Marta’s ogen had gezien. Woede en ontkenning schoten door Sophies hoofd, maar ze besloot de insinuatie te bespreken en het verleden voorlopig niet te onthullen.

‘Ted is getrouwd, Marta. En voor de duidelijkheid: we waren niet alleen. Teds vrouw, zoon en dochter hebben al die tijd met ons meegewerkt.’

Marta’s zwijgende blik bleef ijszig. Onbehaaglijk blies Bruce zijn adem uit. ‘Zo,’ zei hij toen. ‘Dus de Grote Zaal is klaar. En wat komt er nu, Dr. J?’

Sophie negeerde het nare gevoel in haar buik en leidde de groep naar een tentoonstellingsruimte achter de Grote Zaal. ‘Het volgende project is de wapenexpositie.’

‘Gááá!’ Spandan stompte in de lucht. ‘Eindelijk. Daar heb ik op gewacht.’

‘Nou, je hoeft niet langer te wachten.’ Sophie bleef bij een glazen kast staan, waarin zes bijzonder zeldzame middeleeuwse zwaarden lagen. Het Houarneau-wandtapijt was schitterend, maar deze wapens waren haar lievelingsvoorwerpen in de Albright-collectie.

‘Ik vraag me altijd af van wie ze zijn geweest,’ zei Bruce zachtjes. ‘Wie ermee gevochten heeft.’

John reed zijn stoel dichterbij. ‘En hoeveel mensen ermee zijn gedood,’ mompelde hij. Hij keek op, maar zijn ogen gingen schuil achter het haar dat altijd voor zijn gezicht hing. ‘Sorry.’

‘Geeft niet,’ zei Sophie. ‘Ik heb me vaak hetzelfde afgevraagd.’ Haar lippen krulden op bij een plotselinge herinnering. ‘Op mijn allereerste dag als curator probeerde een of ander joch een bastaardzwaard uit de vijftiende eeuw van de muur te plukken en Braveheart te spelen. Ik kreeg bijna een hartverzakking.’

‘Hingen ze dan niet achter glas?’ vroeg Bruce ongelovig. Zowel Spandan als John keek haar vol afgrijzen aan.

Marta hield afstand, met haar armen over elkaar geslagen en haar hoofd schuin. Ze zei niets.

Sophie besloot haar straks even apart te nemen. ‘Nee, Ted vindt dat glas tussen de voorwerpen en de museumbezoekers afdoet aan de “entertainmentervaring”.’ Daar was hun eerste ruzie over gegaan. ‘Hij wilde deze wel achter glas leggen als we een paar minder waardevolle zwaarden zouden tentoonstellen in de Grote Zaal.’ Sophie zuchtte. ‘En als we die zeldzame zwaarden maar tentoonstellen op een “entertainende” manier. Deze kast was een tijdelijk compromis tot ik de Grote Zaal klaar had. Dus dit is het volgende project.’

‘Wat bedoelt hij precies met “entertainend”?’ wilde Spandan weten.

Sophie fronste haar wenkbrauwen. ‘Poppen en kostuums,’ zei ze duister. Ted had een passie voor kostuums, en toen hij alleen nog voorstelde om er poppen in te kleden, was ze er wel in meegegaan. Maar twee weken geleden had hij zijn nieuwste plan onthuld en nog een taak aan Sophies functieomschrijving toegevoegd. Om de nieuwe Grote Zaal een goede start te geven, zouden ze rondleidingen geven... in kostuums uit de betreffende tijd. Bovendien wilde hij dat Sophie en zijn negentienjarige zoon Theo de rondleidingen gaven, en niets wat Sophie had gezegd had hem van gedachten doen veranderen. Uiteindelijk had ze regelrecht geweigerd, en in een zeldzame uitbarsting van woede had Ted Albright bedreigd haar te ontslaan.

Sophie had bijna zelf ontslag genomen, tot ze die avond thuiskwam en haar post bekeek. Het verpleeghuis had het tarief voor Anna’s kamer verhoogd. Dus slikte Sophie haar trots in, trok dat stomme kostuum aan en deed overdag Teds rondleidingen. ’s Avonds verdubbelde ze haar inspanningen om een andere baan te vinden.

‘Had die jongen het zwaard beschadigd?’ vroeg John.

‘Gelukkig niet. Maar trek handschoenen aan als je ze vastpakt.’

Bruce wuifde met zijn witte handschoenen alsof het een vlag van overgave was. ‘Doen we altijd,’ zei hij vrolijk.

‘En daar ben ik blij mee.’ Hij probeerde haar op te vrolijken, en dat stelde Sophie op prijs. ‘Jullie opdracht is als volgt. Ieder van jullie maakt een voorstel voor de expositie, met afmetingen erbij, en de kosten van het materiaal dat jullie nodig hebben om het te bouwen. Dat wil ik graag over drie weken hebben. Hou het simpel. Ik heb geen budget voor iets groots.’

Ze liet de drie jongens werken en liep naar Marta toe, die roerloos en met een als uit steen gehouwen gezicht stond te kijken. ‘En nu?’ vroeg Sophie.

Marta was klein, dus moest ze opkijken naar Sophie. ‘Pardon?’

‘Marta, het is overduidelijk dat je iets gehoord hebt. Je hebt kennelijk besloten dat niet alleen te geloven, maar om me er ook in het openbaar op aan te spreken. Voor zover ik het zie, heb je twee keuzes: je biedt je verontschuldiging aan zodat we verder kunnen, of je blijft je zo gedragen als nu.’

Marta keek haar fronsend aan. ‘En als ik dat laatste doe?’